

Sygn. akt VI Gz 218/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Borucki**

SSO Barbara Frankowska

SSO Beata Hass-Kloc (spr.)

Protokolant: asyst. sędziego Agnieszka Wasilewska - Kardys

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **A. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Usługi (...)**

przeciwko: **I. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) B. - I. B.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu Wydział V Gospodarczy z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt V GC 465/16

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu V Wydziałowi Gospodarczemu do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 26.07.2016 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lublińcu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany składając sprzeciw od nakazu zapłaty, podniósł zarzut dotyczący właściwości sądu powołując się na umowę prorogacyjną stron i właściwość Sądu Rejonowego w Lublińcu.

Sąd powołując art. 46 kpc wskazał, że proces, który zainicjował powód dotyczy realizacji umowy, którą strony zawarły w dniu 06.02.2012 r. Paragraf 3 ust. 16 tej umowy stanowi, że sądem odpowiednim do rozstrzygnięcia sporów pomiędzy stronami jest Sąd Rejonowy w Lublińcu. W związku z tym, sąd ten jest, stosownie do art. 46 § 1 kpc, sądem wyłącznie właściwym do rozstrzygnięcia sporów pomiędzy tymi stronami, które wyniknęły, bądź wynikną w przyszłości. Nie ma znaczenia fakt, że Sąd Rejonowy w Lublińcu nie ma wydziału gospodarczego, albowiem to nie przesądza z punktu widzenia przepisów regulujących dopuszczalność zawierania i skuteczność umów prorogacyjnych o niemożności przeprowadzenia niniejszej sprawy przez ten sąd. Należy dać pierwszeństwo woli stron co do tego, jaki sąd powinien rozpoznawać ich spory, bo umowa prorogacyjna przez nie zawarta nie zmienia reguł wyznaczonych prawem procesowym, które dotyczy właściwości wyłącznej (art. 46 § 2 kpc). A zatem, skoro umowa prorogacyjna zawarta przez strony jest dopuszczalna, a rozpoznanie sprawy przez Sąd Rejonowy w Lublińcu nie będzie mieć wpływu

na ważność postępowania, na podstawie art. 200 § 1 kpc, należało temu Sądowi przekazać sprawę jako wyłącznie właściwemu.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem powód wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu sprawy do dalszego prowadzenia oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Powód zarzucił naruszenie:

- art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24.05.1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych poprzez jego niezastosowanie i pominięcie faktu, że niniejsze postępowanie toczy się pomiędzy przedsiębiorcami, a więc zakwalifikowane jest jako sprawa gospodarcza, która rozpoznawana jest przez sąd gospodarczy, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że właściwym w sprawie będzie Sąd Rejonowy w Lublińcu, który nie posiada wydziału gospodarczego,

- art. 46 § 2 kpc poprzez błędne przyjęcie, że odpowiednim do rozpoznania jest sąd wskazany przez strony umowy, podczas gdy strony nie mogą zmienić umową zarówno właściwości wyłącznej, rzeczowej jak i funkcjonalnej, tym samym dla ustalenia właściwości nie będą miały zastosowania postanowienia umowy prorogacyjnej zawartej pomiędzy stronami,

- art. 233 § 1 kpc poprzez niedokonanie w sprawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału polegającego na nieuwzględnieniu w stanie faktycznym charakteru sprawy, który uzasadnia wyłączną właściwość funkcjonalną wydziału gospodarczego.

W uzasadnieniu powód przytoczył i rozwinął argumenty na poparcie zgłoszonych zarzutów.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 46 kpc i art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24.05.1989 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw gospodarczych.

Sąd miał na uwadze, że przepisy regulujące właściwość miejscową sądu tak ogólną i przemienną nie zawsze odpowiadają stronom, umożliwiającym im dochodzenie roszczeń przed najbardziej dla nich dogodnym sądem. Powyższe uwzględnia właśnie art. 46 kpc dający możliwość umownego wskazania w sposób wiążący dla stron sądu miejscowo właściwego. Na powyższe wskazuje już wykładnia językowa przepisu, w myśl bowiem art. 46 k.p.c. strony mogą umówić się o poddanie sporu z oznaczonego stosunku prawnego sądowi I instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy. Właściwość miejscowa stanowi o kompetencji terytorialnej poszczególnych sądów pierwszej instancji

Należy jednak mieć na uwadze, iż skoro strony nie mogą dowolnie wybierać sądu, ponieważ umowa może dotyczyć tylko właśnie właściwości miejscowej i to tylko takiej która nie jest właściwością wyłączną, to regulacja z art. 46 kpc nie dotyczy właściwości rzeczowej i funkcjonalnej sądów.

Powyższa wykładnia nie budzi też wątpliwości w doktrynie. /por.: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz red. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krześ - Wydawnictwo: C.H.Beck, Komentarz red. prof. dr hab. Andrzej Marciniak, prof. dr hab. Kazimierz Piasecki rok wydania: 2016, Wydawnictwo: C.H.Beck, Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1-729 red. dr hab. Agnieszka Góra-Błaszczykowska rok wydania: 2015, Wydawnictwo: C.H.Beck/.

Funkcjonalną zaś jest właściwość sądów /wydziałów sądów/ wyznaczonych do rozpoznawania spraw gospodarczych, będących wyspecjalizowanymi wydziałami sądów powszechnych, utworzonymi w celu rozpoznawania wszystkich sprawy związanych z profesjonalnym obrotem gospodarczym.

W konsekwencji, skoro Sąd Rejonowy w Lublińcu nie ma Wydziału Gospodarczego, umowa prorogacyjna o poddanie sporu pomiędzy przedsiębiorcami powstałego w związku z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą takiemu sądowi do rozpoznania w I instancji jest bezskuteczna.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznając zażalenie za uzasadnione uchylił zaskarżone postanowienie przekazując Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu sprawę do dalszego prowadzenia na podstawie art. art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.

W przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 2 kpc.

ZARZĄDZENIE

I. (...)

II. (...)